

– ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות והגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "ויועצדך כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' בנימין דניאל ב"ר אפרים ע"ה האפמאן
לרגל יום הולדתו, ביום וא"ו אלול
ת. נ. צ. ב. ה.
*
נדפס ע"י משפחתו שיחיו

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

שופטים

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב
(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ושלוש לבריאה
שנת הקהל

ברכותיו אצל נשיא דורנו – הרי „אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון“, עי"ז ש„יאמר דברים העתידיים להיות בעולם ויאמנו דבריו“²¹ (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזו: „נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה“²²; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד „קודם שיעשה אות“, ו„אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר²³ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו'“²², כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

... ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה„שופטיך“ ו„יועציך“ ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב„בכל דרכיך (דעהו)“ ו„כל מעשיך (יהיו לשם שמים)“²⁴,

עד – הנבואה העיקרית – הנבואה²⁵ ש„לאלתר לגאולה“ ותיכף ומיד ממש „הנה זה (משיח) בא“²⁶.

... וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד„שופטיך“ ו„יועציך“ שבדורנו – נעשה עי"ז גופא מעין והתחלת קיום התפלה²⁷ „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה“ בגאולה האמיתית והשלימה, במכ"ש מ„סוף מעשה במחשבה תחלה“²⁸, עאכ"כ שזה כבר גם בדיבור („ניב שפתיים“, ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא את הדברים בדיבור, כולל ובמיוחד – שהנה הנה באה הגאולה.

מכפרת⁶. פירוש „כפרה“, על-פי מה שמסביר אדמו"ר הוקן ב„אגרת התשובה“⁷, הוא מלשון קינות: יש כאן קינות והסרת החטא במדה כזו שהאדם נעשה „מרוצה כמו קודם החטא“. לפיכך יש אפשרות לטעות ולסבור שהיו גם בחוץ לארץ, שהרי על ארץ ישראל, שהיא „ארץ“ סתם⁸ נאמר⁹ „למה נקרא שמה ארץ? – שרצתה לעשות רצון קונה!“ ומשמעות „חוץ“ לארץ היא – מחוץ לרצון. ולכן יש צורך לנקוט זהירות יתרה על ארץ ישראל. למרות זאת היו רק שופטים ושופטים גם בחוץ לארץ, ואילו ערי מקלט – בארץ ישראל בלבד.

ב. שני דברים בתשובה¹⁰: חרטה על העבר וקבלה על להבא. אימתי טובה החרטה? – כשיחד אתה מקבל האדם על עצמו להתנהג כראוי, שכן בלעדי זאת מה התועלת בחרטה כשהוא „טובל ושרץ בידו“?

משום כך היו ערי המקלט רק בארץ ישראל, שכן אם כדי להשאר מחוץ לארץ – שרצתה לעשות רצון קונה – מה התועלת בחרטה? לכן קולטות ערי המקלט גם רוצה מחוץ לארץ, גם לו מועילה הגלות, אך הגלות עצמה חייב להיות אך ורק בארץ ישראל, ונס שמה.

ואילו שופטים ושופטים היו גם בחוץ לארץ, משום שעל שפיטת הוולת נאמר¹¹: „אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו“, אין בית הדין

(6) מכות י, ב. ובתוספות ד"ה מדי.
(7) פרק א.
(8) ראה תענית י"ד ריש ע"א.
(9) בראשית רבה פרשה ה, ה. ילקוט שמעוני בראשית רמז ה.
(10) רמב"ם הלכות תשובה פרק ב הלכה ב. אגרת התשובה לרבנו הוקן פרק א. אלא שחרטה על העבר צריך להיות לא רק במחשבה, כי אם גם בדיבור – וידוי דברים (ועיין מצות וידוי תשובה בספר המצוות להצמח צדק, מנחת חינוך מצוה ססד). ובנוגע מכאן ולהבא מצות התשובה היא עויבת החטא בלבד (ועל כרחק צריך לפרש כן בלשון הרמב"ם שם ריש פרק א, בשערי תשובה לרבנו יונה אורי יט. ועוד) וכדמוכח בחשן משפט סוף סימן לד ובכמה מקומות. וראה גם כן קדושין (מט, ב). וצריך עיון.
(11) אבות פרק ב משנה ד.

א. הוסבר בהרחבה¹ שחדש אלול הוא ענין של ערי מקלט.

הוספה לכך: לגבי הענין של שופטים ושופטים נאמר ב"ספרי" שהיו שופטים ושופטים³ „בכל מושבותיכם“ לרבות בחוץ לארץ, „יכול“ – נאמר בספרי – „אף ערי מקלט היו בחוץ לארץ – תלמוד לומר: אלה כו'“. ערי מקלט היו רק בארץ ישראל. למרות זאת נאמר בספרי⁴ שגם רוצה שבחוץ לארץ קולטות ערי המקלט, אלא שהן עצמן היו אך ורק בארץ ישראל.

מן העובדה שה"ספרי" מצרף „שופטים ושופטים“ ל"ערי מקלט", שמאחר ששופטים ושופטים ישנם בחוץ לארץ היה מקום לחשוב שגם ערי מקלט היו בחוץ לארץ, יש להוכיח שלערי מקלט יש קשר לשופטים ושופטים.

ענינם של השופטים, ואפילו של השופטים שהיו רודים, לא היה לשם עונש, והמטרה היתה רק שבאמצעותם יבוא זיכרון⁵. כן ענינן של ערי-המקלט, גלות: גלות

(1) נדפס לקמן ע' 308.
(2) מובא בספר המצוות להרמב"ם מ"ע קעו. לפנינו בספרי ווטא.
(3) ממה שכתוב בספרי ריש פרשת שופטים ובסנהדרין (טז, ב) מנין שמעמידין שופטים לישראל תלמוד לומר כו' שופטים תלמוד לומר כו', משמע לכאורה דצריך לימוד מיוחד לשופטים, ובכל מושבותיכם (מסעי לה, כט) דמינ' ילפינן דנוהג גם בחוץ לארץ (מכות ז, א וספרי שם) הרי מדבר רק בשופטים, אבל מדברי ר' אלעזר (תנחומא ריש פרשת שופטים) אם אין שופט אין שופט, משמע דבכ"מ שממנים שופטים מוכרח שהיו גם שופטים (ובילקוט שמעוני שם מוכרח דאינו חולק על התנא קמא). ועל פי זה מוכן בפשיטות: א) קושית הש"ס במכות (שם) אם כן מה תלמוד לומר בכל שערך, כיון דגם שופטים נוהגין בחוץ לארץ. ב) הא דאין מונים העמדת שופטים ושופטים בשני מצוות עשה. וראה תורה תמימה ריש פרשת שופטים. פירוש הרי"פ פערלא לספר המצוות להר"ס א פרשה א בסופה. ג) לשון הרמב"ם בספר המצוות (שם) מנין שממנים בית דין לכל ישראל תלמוד לומר שופטים ושופטים כו' אלה הדינין נוהגין בין בארץ בין בחוץ לארץ.
(4) מסעי לה, יג.
(5) וכלשון התנחומא: שופט שיוציא ממנו כו' משפט צדק ללמדך שצדקה עושין כו' ועם החייב שמוציאין את הגוילה מתחת ידו.

ובפרט בזמן זה, שע"פ הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כבר סיימו הכל, וע"פ כל הסימנים אוחזים כבר ברגעים האחרונים לפני הגאולה.

... ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו של זה הנמצא בחוצה שאין חוצה הימנו, וגם – תרגום פנימיות התורה ותורת החסידות בלשון עם ועם [רוסית, וכיו"ב] ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, עד לימים האחרונים – שנדפס גם (ספר התניא, תושב"כ דחסידות¹⁵) ב"ברייל", הכתב עבור "סגי נהור" ר"ל (כמדובר לעיל¹⁶).

וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבותינו נשיאינו כ"שופטיך" ו"יועצך" עד היום הזה, ו"אכשור דרי"¹⁷ כפשוטו – מובן, שכבר הגיע הזמן ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצך כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחר הטעימה וההתחלה בזה ע"י רבותינו נשיאינו¹⁸.

מזה מובן הלימוד לכל או"א בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם – שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות והעצות ד"שופטיך" ו"יועצך" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן"¹⁹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו – הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל⁹: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו", "אליו תשמעון"²⁰, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא והוא מראה אותות ומופתים – כפי שראו ורואים בהמשך קיום

שבארץ ישראל מסוגל לדעת את ההעלמות וההסתרים השוררים בחוץ לארץ, כשעל דבר של מעשה, ואפילו של דבור או מחשבה, יש צורך ביגיעה כה רבה, וקיימים נסיונות רבים. ב"ארץ ישראל", במצב של "עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹², אין כל מושג בכך. לפיכך היו צריכים להיות שופטים ושוטרים גם בחוץ לארץ, כדי לשפוט את היהודים שבחוץ לארץ.

כפי שידוע הסיפור בכ"ק אדמו"ר האמצעי, ובכ"ק אדמו"ר ה"צמח-צדק"¹³, שהפסיק פעם באמצע ה"יחידות" למשך זמן מה, ואחר המשיך ב"יחידות". כשנשאל לסיבת הדבר הסביר שכאשר בא אדם ב"יחידות" לבקש תיקון לענין מסוים עליו למצוא ענין זה, בדקות דדקות, לפחות, בו עצמו, ואז מסוגל הוא להשיב לשואל. עתה באה לפניו שאלה בענין שפל מאד, ולא הצליח למצוא אותו בקרבו, אפילו בדקות דדקות, ומשום כך הפסיק את ה"יחידות".

לכן אמר הקב"ה למשה רבנו בעת חטא העגל: "לך רד כי שחת עמך"¹⁴. משה היה אז בשמים, למעלה-מעלה, לחם לא אכל ומים לא שתה, ואילו בני ישראל היו אז למטה-מטה. כשאמר לו הקב"ה: "שחת עמך", העם שלך – נוצר ע"י כך קשר בין משה לבין העם, והיה מסוגל ללמד זכות עליהם.

דוגמת מה שכותב אדמו"ר הזקן ב"בד קדש" שאינו חפץ שמשפטו יהיה ע"י השרים, שעליהם אי אפשר לסמוך, כי אם "מלפניך" (דוקא –) משפטי יצא, עיניך תחזינה מישרים"¹⁵, משום שהשרים אינם חשים את ההעלמות וההסתרים, ולפיכך יש צורך במשפט של נשמה בגוף – "מלפניך דוקא". זה גם הענין ששופטים ושוטרים היו צריכים להיות בחוץ-לארץ.

ג. למרות שערי המקלט היו רק בארץ ישראל – יש הבדלי דרגות בדבר. ערי מקלט היו בעבר הירדן, דשכחי רוצחים¹⁶, בארץ ישראל – למה נקרא שמה ארץ, לפי שרצתה לעשות רצון קונה, ואפילו לעתיד לבוא, "ואם ירחיב הוי' אלקיך את גבולך"¹⁷, יהיו גם ערי מקלט.

פירוש הדבר שהענין של "שופך דם האדם באדם"¹⁸, שמחמתו יש ענין ערי המקלט, מצוי בכל דרגה לפי מהותה, ואפילו לעתיד, כשתהיה העבודה – וממילא גם העדר העבודה – באופן נעלה לגמרי, גם לגבי דרגה זו מצויה בחינה של שופך דם האדם דקדושה באדם בליעל¹⁹, ויש צורך בערי מקלט שקולטות.

שכן בכל דרגה ישנו ענין העדר והיפך העבודה בהתאם למהותה, כלומר, שלפי ערך מעלת דרגה זו הרי זה ענין של העדר העבודה, עד כדי כך שלגבי דרגת "ובו תדבקון" הרי העבודה של "אותו תעבודו" מהוה ענין שיש לחזור עליו בתשובה²⁰.

ד. כך גם חשבון הנפש של חדש אלול, שהוא ענין של ערי מקלט כאמור, ישנו בכל אחד בהתאם לדרגתו. על האדם לערוך חשבון-נפש של כל מחשבותיו, דבוריו ומעשיו במשך כל השנה, אם היו לפי השלחן-ערוך, אם היו לפנים משורת הדין, ואם היו "לפנים גמלא"²¹, וכשלא היו כן – עליו לחזור בתשובה.

מכאן מובן שלא "בעלי-עסקים" בלבד, כי אם גם יושבי אהל, הנמצאים כל השנה באהלה של תורה ובאהלה של תפלה – גם לגביהם צריך בחדש אלול להיות עיר-מקלט, "את בצר במדבר", בתורה שעליה נאמר: ומדבר מתנה, וכן בתפלה²².

16) מכות ט, סע"ב.

17) דברים יט, ת. ירושלמי מכות פרק ב הלכה ו

בגמרא. ספרי שם יט.

18) בראשית ט, ו.

19) לקוטי תורה במדבר יג, יג.

20) ראה ד"ה אחרי ה"א תלכו וביאורו (בסופם –

בסידור, בספר המצוות להצמח צדק) בלקוטי תורה.

21) כתובות טו, א. א. קד, א. סוטה יג, ב.

22) עיין לקוטי תורה ביאור ל"ה וידבר ג' במדבר

סיני. לעיל בענין ובו תדבקון.

12) דברים יא, ב.

13) ראה ספר המאמרים – קונטרסים – עמוד 712.

14) שמות לב, ז.

15) תהלים יז, ב.

ע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – בנוגע להכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹: „לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה“, שכבר סיימו הכל, גם את „צחצוח הכפתורים“², וצריך רק להיות „עמדו³ הכן כולכם“⁴ – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד „ואשיבה⁵ שופטיך גו' ויועציק“, ויתירה מזו: כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה, כדלקמן.

... בכל הדורות – גם לפני תח"מ של משה – נוגע ההלכה לדעת ש„הא-ל מנבא את בני האדם“⁷ (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), עד השלימות בזה כפי שהי' אצל משה⁸. ויתירה מזו – בכל דור שייך ש„נביא אקים להם גו' כמוך“⁹, כמבואר ברמב"ם¹⁰ ש„כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו'“, כלומר, שכל נביא הוא המשך נבואת משה ותורתו (אלא שבגילוי הנבואה ישנם חילוקי דרגות, כמבואר ברמב"ם¹¹). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחרי ש„תחזור הנבואה לישראל“¹², שהיא „הקדמת משיח“¹² – הנבואה שתהי' אצל משיח צדקנו (ש„נביא¹³ גדול הוא קרוב למשה רבינו“), ואמרו חז"ל¹⁴ ש„גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון“, ובכל דור ודור ישנו אחד הראוי לזה – לכן צריכים לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלת („יועציק כבתחלה“) שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. היינו, שאין זה חידוש שיתחדש רק לאחרי הגאולה, אלא שההתחלה בזה נפעלת עוד קודם בבחי' „יועציק כבתחלה“, ולכן כותב זאת הרמב"ם בספר ההלכות שלו (ובפרט שהרמב"ם כותב בספרו גם את ההלכות הנוגעות לימות המשיח, גם – ההקדמה לזה).

ע"פ הנ"ל יובן החידוש דדורות האחרונים בכלל ובפרט דדורנו זה

הענינים בהם הוא שרוי בכל השנה, אל ערי המקלט, ולהשתקע שם, „שם תהא דירתו“, ולפי סגנון הזוהר²⁶: „קבורתיה דיליה (דמשה) – משנה“ – הרי „שם תהא קבורתו“²⁷. משמעות „קבורתו“ היא לפי הנאמר²⁸: „בן מאה כאילו מת ועבר ובטל מן העולם“, כשאדם „בן מאה“, שהשלים את כל עניניו בכל פרטי כחות נפשו (עשרה הכלולים מעשרה) הרי „עבר ובטל מן העולם“, אין לו כל מגע עם העלם העולם, ולכן יכול הוא להאריך ימים ושנים, שכן אין לו ממה לחוש. זה פירוש „קבורתו“: פירוד ארבעה היסודות כשכל אחד מגיע ומתחבר לשרשו, „עפר אתה ואל עפר תשוב“, כח ההתבטלות של „אריך“, שממנו נובע בנין המלכות שבראש-השנה. ה"עבודה" של חשבון הנפש בחדש אלול, ונס שמה, היא הכנה לכתובה וחתומה טובה דראש השנה, לשנה טובה ומתוקה בבני, חיי, ומוזני רוחי. (משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול, תשי"ד)

הדברים אמורים גם בקשר למה שדובר לפני שנתיים (בח"י אלול) בדבר המנהג השורר במדינה זו לשחרר הביתה את תלמידי הישיבות במשך חדשי אלול-תשרי – דבר שהוא בניגוד לתורה ובניגוד לשכל אנושי. במקום לקיים את הנאמר²³ שבחדש אלול ממעטים בגופי הלכות ובחיבורים ועוסקים יותר בתשובה – נוסעים עוד הביתה.

בתקופת חדש אלול על התלמיד לשהות בישיבה, וצריך להיות מוחלט בנפשו: „יעבור עלי מה – בשבועות הספורים שבחדש של „בקשו פני“ עלי להיות כדבעי“.

ה. זו גם הוראה ל"בעלי עסקים". גם זה שבמשך כל השנה הוא שקוע בעיסוקיו, הרי בתקופת חדש אלול, או, לפחות, מאז ח"י אלול, היום בו מתחיל החשבון של יום לחדש²⁴, או, בכל אופן, בימי הסליחות – עליו לברוח לערי מקלט (שהיו גם בעבר הירדן שמחוץ לארץ ישראל) למקום יראת-שמים, לישיבה והדומה, שם תהא דירתו.

דרוש „ונס שמה“, ניסה – בריחה²⁵ מכל

26 חלק א כו, סע"ב. וראה ביאורי זוהר שם.

27 מכות יא, ב.

28 אבות פרק ה משנה כב.

23 אלה למטה במטה אפרים סתקפ"א סתקט"ו.

24 ראה קונטרס ח"י אלול תש"ג עמוד 42.

25 על דרך כי ברח העם (ראה תניא פרק לא).

הוספות / אלול

א. בלקוטי תורה! מוסבר תוכנו של חדש אלול, שלמרות שבאלול מאירות י"ג מדות הרחמים – אין ימי חדש אלול אלא ימות החול, שלא כראש השנה ויום-הכפורים, לפי שחודש אלול משול לקבלת פני המלך בשדה. – „... שקודם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה, ואז רשאין כל מי שרוצה לצאת ולהקביל פניו, והוא מקבל את כלם בספר פנים יפות ומראה פנים שוחקות

לכולם“, וכלם רשאים להתקרב אליו ולהגיש בקשותיהם. – „ואחר-כך בבואו להיכל מלכותו אין נכנסים כי אם ברשות, ואף גם זאת – המובחרים שבעם ויחידי סגולה“. אי אפשר גם להתקבל לפני המלך מיד, אלא יש צורך לעבור פתחים שונים, ועליהם, כמובן, שומרי הפתחים, ובכל פתח מתקיימת בדיקה נוספת אם ראוי זה להכנס אל המלך. לעומת זאת בשעה שהמלך נמצא בשדה מסוגל כל אחד להגיע אליו ולהגיש בקשתו.

(1 ראה לב, א.

ביז – די נבואה העיקרית – די נבואה²⁵ אַז „לאלתר לגאולה“ און תיכף ומיד ממש „הנה זה (משיח) בא“²⁶.

. . . און דורך דער קבלה וקיום ההוראות פון „שופטיך“ און „יועציך“ שבדורנו – ווערט דורך דעם גופא דער מעין און התחלה פון קיום התפלה²⁷ „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה“ בגאולה האמיתית והשלימה, במכ”ש פון דעם וואָס „סוף מעשה במחשבה תחלה“²⁸, עאכונ”כ אַז דאָס איז שוין אויך אין דיבור („ניב שפתיים“, ענין הנבואה), ווי ס’איז נהוג לאחרונה צו אַרויסברענגען די דברים בדיבור, כולל ובמיוחד – אַז אַט אַט קומט די גאולה.

– וואָס עפ”ז האָט מען אויך אַן ענטפער אויף דער שאלה וואָס מ’פרעגט אויף דעם וואָס מ’רעדט לאחרונה אַז די גאולה קומט תיכף ומיד ממש – לכאורה: ווי קען דאָס אַזוי גלאַטיק דורכגיין און מצליח זיין; ווי וועלן די בני־בית זיך אַפרופען אויף דעם, און וואָס וועט די וועלט זאָגן אויף דעם?! איז דער ענטפער, אַז אויב די עניני הגאולה וואָלטן געווען אַ חידוש, וואָלט אפשר געווען אַן אַרט אויף דער שאלה; וויבאַלד אָבער אַז די גאולה איז ניט קיין חידוש דבר, נאָר כל עניני הגאולה האָבן זיך שוין אָנגעהויבן („כבתחלה“) און זיינען שוין נמשך ונתקבל געוואָרן אין עולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי’ „ויועציך כבתחלה“) – וועט ניט זיין אַ פלא ווען די גאולה קומט תיכף ומיד ממש!

(משיחות ש”פ שופטים, ד’ אלול תנש”א)

25) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בודאות – ראה מאמרי אדה”ז הקצרים ע’ שנה-ו.
 26) שה”ש ב, ח ובשהש”ר עה”פ.
 27) ברכה ה”א דתפלת העמידה.
 28) פיוט „לכה דודי“.

לאחר שבת – לפרסום גם בדרכים שאינן אפשריות בשבת.
 לומר בשמי או שלא בשמי², ככל שיהיה בדבר תועלת יתרה לפרסום ובעיקר – לכך שהדברים יתקבלו.

ג. לגבי אלול נאמר³ שהוא ראשי התיבות: אנה לידו ושמתי לך^{3*}.

בפרשה דנה התורה באדם שהרג את השני בשגגה. התורה, תורת חיים, אומרת לקבוע מקום, ערי מקלט, אליהם ינוס מבלי לחשוש שמה יהרגו גואל הדם, כמוסבר בארוכה בפרשת מסעי^{3**}.

ראשי התיבות – אינן של המלים הראשונות של הפסוק בהן מדובר על הדבר שביצע. ראשי התיבות „אלול“ הן המלים שבפסוק המדברות על הזכות שלו („אנה לידו“) ועל התיקון באמצעות ערי המקלט („ושמתי לך“).

ערי מקלט היו בכל מקום בו נמצאו בני ישראל, הן בשהות בני ישראל במדבר⁴, הן בארץ ישראל והן בעבר הירדן שהוא מחוץ לארץ ישראל⁵.

ד. ערי המקלט מועילות בכך שהן מציילות את גופו של ההורג נפש בשגגה.

ברם, מה בדבר תיקון הנשמה? הרי אדם זה עבר עבירה גדולה וכבירה! נכון, אמנם, שעשה זאת בשגגה, אבל גם שוגגים נענשים וצריכים כפרה⁶.

– מדוע מגיע עונש לשוגג? – טעם הדבר הוא: כיצד זה, לאמתו של דבר, בא יהודי לידי עבירה בשגגה, והרי לא רק נשמתו של יהודי

כך גם חודש אלול משול לתקופה בה נמצא המלך בשדה. לפיכך ימי חדש אלול הנם ימי חול, ומותרות בהם כל ל”ט מלאכות, עובדין דחול, וכל אחד כפי שהוא שקוע בעובדין דחול רשאי לגשת למלך ולמסור בקשתו.

משום כך אומרים באלול: „הוי אורי וישעי“, ותוקעים בשופר קול פשוט, הקושר את פשיטות הנפש עם פשיטות עצמותו ב”ה, בכל איש ישראל כפי שהוא שרוי בעובדין דחול שלו.

הצעד היחיד הדרוש בחדש אלול הוא – לצאת מן המקום לקבל פני המלך. משמעות הדבר בעבודת ה’, שכל אחד יצא וישתחרר מעניניו, מהרגליו, לקבל פני המלך, זה הצעד של הכנה כללית, קבלת עול מלכות שמים באופן כללי.

וכשישנה נכונות כללית זו – די בכך להתקבל לפני המלך ולהשיג את בקשותיו, שתהיה שנה טובה ומתוקה.

יש מכתב של הרבי, כ”ק מו”ח אדמו”ר, הדין בחדש אלול, ובו מצטט הוא בשם אדמו”ר הזקן „תורה“ של הבעש”ט –

– המכתב כבר בא בדפוס¹, ואיני מוסר כאן אלא את נקודת הענין –

”כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים” – „ולא – אותיות „אלול“. שבנו זה פעמים – שני אופני תשובה: תשובה כללית ותשובה פרטית.

יתן ה’ שיהא „שבנו זה פעמים“, שני האופנים בתשובה, ותהיה ההכנה הכללית וקבלת־עול כללית, שזו עבודת חדש אלול, וע”י כך להשיג כל הבקשות, שנה טובה ומתוקה בכל הענינים, בבני חיי ומזוני ריחא.

(משיחות ש”פ ראה, תשט”ז)

ב. רצוני לומר מספר מלים, ובקשתי שכל אחד יפרסם כפי יכולתו.

1* (בקובץ אמירת תהילים (נדפס בסוף התהילים „אוהל יוסף יצחק“ עמוד 204).

2) ראה פסחים קיב טע”א: אם בקשת כו’. מגן אברהם או”ח סוף סימן קנו. ובספרים שהובאו בארות חיים שם.
 3) פרי עץ חיים שער ראש השנה פרק א. שער הפסוקים להאריז”ל שמות כא, יג.
 3*) שמות כא, יג.
 3**) במדבר לה, ט ואילך.
 4) מכות יב, ב. הובא בפרש”י עה”ת.
 5) ראה סהמ”צ להרמב”ם עשין קעו בסופה. ספרי למסעי לה, יג (הובא בני”ח הרמב”ם הלכות רוצח פ”ח ה”א). ירושלמי מכות פ”ב ה”ו ותוספתא שם. ביאור הרי”ף פעולא לטהמ”צ לרס”ג פרשה גט בסופה. ואכ”מ.
 6) רש”י ד”ה תולה (שבועות ב, א).

אלא אף גופו צריכים לברוח מכך באופן טבעי, כפי שאין מקום לומר שאדם יקפוץ לתוך האש בשגגה?⁷ – לפיכך לא יאונה, אכן, לצדיק כל און.

אלא לפי שהנפש הבהמית שמ"נוגה" היא לדידו בהתגברות⁸, הבהמה שבו מתגברת על האדם שבו, מכסה היא על האדם והנפש האלקית, על ההרגשה שלו, וגוררת את האדם לידי עשיית דבר שבהמה נוטה לו.

ולפי שהרשה את התגברות הנפש הבהמית, ואף סיע, לרוב, לכך ע"י התנהגויות לא-טובות⁹ – מגיע לו עונש והוא זקוק לכפרה!

– אף דבר זה בא לידי תיקון על-ידי ערי המקלט: – ענינן של ערי המקלט הוא, הרי, גלות¹⁰, וגלות – מכפרת.

ה. דבר נוסף בערי המקלט – שהן עוזרות אף להורג נפש בזדון, כמאמר רז"ל^{10*} אחד שוגג ואחד מויד מקדימין לערי מקלט. שם בטוח הוא בינתיים מגואל הדם, רק לאחר זאת – "בית דין שולחין ומביאין אותו משם לבית דין" למשפט, "ושפטו העדה – והצילו העדה", שהרי סנהדרין הדנה למיתה אפילו אחת לשבע שנים – נקראת חובלנית¹¹. ובכל אופן בטוח הוא עד למשפטו ובאפשרותו לשוב בתשובה.

ו. בענין זה – קיים יתרון בזמן הגלות לגבי זמן הבית, בזמן הבית לא הועילה תשובה לעונשו של הורג נפש בשגגה או בזדון. העונש היה ניתן לו בכל אופן. ישנה "תשובה" ארוכה ב"נודע ביהודה"¹²,

שם הוא מסביר מדוע לא היתה מועילה תשובה לעונשי בית דין שלמטה: התשובה היא דבר שבלב, ומאחר שאין לו לדין אלא מה שעניו רואות – אין התשובה שבלב מבטלת את פסק בית-דין (של אדם), משום כך ניתן לו עונש.

לא כן לאחר החורבן – וארבעים שנה לפני כן – שאז בטלו דיני נפשות¹³, ונשאר רק דין ארבע מיתות שמענישים מלמעלה, ואז מועילה תשובה, וכמאמר רז"ל: אדם עבר עבירה ונתחייב מיתה למקום – מה יעשה ויחיה? – אם היה רגיל לקרות דף אחד יקרא שני דפים וכו'¹⁴.

ז. וככל הדברים האלו – ענינו של חודש אלול:

אלול – ראשי התיבות: אנה לידו ושמתי לך. אלול משמש עיר מקלט למעשי כל השנה. פירוש הדבר שבחודש אלול על האדם לערוך חשבון מעשיו הלא-טובים, ח"ו, אשר עשה במשך כל השנה, שכן אם, ח"ו, "חטא ופגם ועבר את הדרך", דרך הוי' – הרי בכל עבירה הוא רוצה נפש, שופך דם האדם באדם^{14*}, שופך דם האדם דקדושה, מוציא את הדם והחיות של הנפש האלקית ונותנם באדם בליעל הוא היצר הרע¹⁵, שופך דם האדם בשוגג או במזיד.

חודש אלול – ערי המקלט. אם יגלה לחדש אלול, ינתק עצמו מישותו העצמית ומציאותו¹⁶, "מארצך, ממולדך, ומבית אביך" – מרצונותיו, מהרגליו, וממסקנות שכלו והטעם והרעות שלו¹⁷ – ונס¹⁸ שמה, שם תהא

13 סנהדרין מא, א. ועיין תוד"ה מיום (כתובות ל, א).
14 ראה ויקרא רבה רפכ"ה והובא באגרת התשובה פרק ט (מתנדב"א) בביאור. עיין שם ועייג"כ תוד"ה דין (כתובות ל, ב).
14* בראשית ט, י.
15 לקוטי תורה במדבר יג, ג.
16 ראה בס' חינוך שם: צער גלות ששקול כמעט כצער מיתה, שנפרד האדם מאהביו ומארץ מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים.
17 ראה סוד"ה לך לך תרס"ז.
18 ראה תניא פרק לא: כי ברח כו' לענידו כו' ובמנוסה לא תלכו. ועייג"כ וככה הגדול בתחלתו.

הרמב"ם הנ"ל, אז אויב איינער האָט די מעלות ושלימויות וואָס אַ נביא דאַרף האָבן און באַווייזט אותות ומופתים – ווי מ'האָט געזען און מ'זעט בהמשך קיום ברכותיו באַ נשיא דורנו – איז "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעו", דורך דעם וואָס "יאמר דברים העתידיים להיות בעולם ויאמנו דבריו"²¹ (ווי מ'האָט עס געזען באַ כ"ק מו"ח אדמו"ר),

און נאָכמער: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – ווי דאָס איז בנוגע צו נשיא דורנו, און דאָס ווערט נמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"²²; מ'דאַרף אים פּאָלגן גלייך תיכף ומיד נאָך "קודם שיעשה אות", און "אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר²³ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו"²², וואָרום מ'איז מאמין אין דברי הנביא, ניט ווייל דאָס איז זיינע דעם נביא'ס רייד, נאָר ווייל דאָס איז דעם אויבערשטן רייד דורך דעם נביא!

. . . האָט מען די הוראה כנ"ל, אַז מ'דאַרף מפרסם זיין לכל אנשי הדור, אַז מ'האָט זוכה געווען אַז דער אויבערשטער האָט אויסגעקליבן און ממנה געווען אַ בעל-בחירה, וואָס מצד עצמו איז ער שלא בערך העכער פון אנשי הדור, אַז ער זאָל זיין "שופטיך" און "יועציך" און דער נביא הדור, וועלכער זאָל אָנווייזן הוראות און געבן עצות בנוגע צו דער עבודה פון אַלע אידן און אַלע מענטשן פון דעם דור, בכל עניני תורה ומצוות, און בנוגע צו דעם אַלגעמיינעם טאָג טעגלעכן לעבן און אויפפירונגען, אויך אין "בכל דרכיך (דעה)" און "כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"²⁴,

21 רמב"ם שם רפ"י.

22 שם ה"ה.

23 ואתחנן ו, טז.

24 משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טוש"ע או"ח סרל"א.

אָפּגעדרוקט (ספר התניא, תושב"כ פון חסידות¹⁵) אויף „ברייל“, דער כתב פֿאַר „סגי נהור“ ר"ל (כמדובר לעיל¹⁶).

וע"פ די הכרזה הנ"ל פון כ"ק מו"ח אדמו"ר, אַז מ'האָט שוין פֿאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, כולל די עבודה פון רבותינו נשיאינו אַלס „שופטיך“ און „יועציך“ עד היום הזה, און „אכשור דריי“¹⁷ כפשוטו – איז פֿאַרשטאַנדיק, אַז ס'איז שוין געקומען די צייט פון „ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה“ בתכלית השלימות (און מ'דאַרף ניט אָנקומען צו שוטרם, ווייל ס'איז שוין אַלץ מבורר), לאחרי די טעימה והתחלה בזה דורך רבותינו נשיאינו¹⁸.

דערפון איז פֿאַרשטאַנדיק דער לימוד וואָס יעדערער האָט שטייענדיק אין שבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, די לעצטע רגעים פון גלות – אַז עס דאַרף זיין אַן עבודה בהתאם מדה כנגד מדה צו מצב הגאולה:

צו מפרסם זיין באַ זיך און ביי אַלע צו וועמען מ'קען דערגרייכן – אַז מ'דאַרף אויף זיך מקבל זיין און אויף זיך אָננעמען (מיט נאָכמער שטאַרקייט) די הוראות ועצות פון די „שופטיך“ און „יועציך“ שבדורנו – „מאן מלכי רבנן“¹⁹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו – וועלכער קומט בהמשך צו רבותינו נשיאינו שלפניו – דער שופט דורנו ויועץ דורנו, און נביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל⁹: „נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו“, „אליו תשמעון“²⁰, וכפס"ד

15) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר – נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' קיח ואילך. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רכא ואילך. וראה שם ח"ה ע' צ.

16) שיחת ש"פ עקב (סה"ש ה'תנש"א ע' 764 ואילך).

17) ל' חז"ל – יבמות לט, ב. חולין צג, ב.

18) ראה פיה"מ להרמב"ם שבהערה 6: ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחילה

. . זה יהי' בלי ספק כשיכון הבורא ית' לבות בני אדם ותרבה זכותם ותשוקתם לשם יתברך ותגדל חכמתם לפני בוא המשיח כו'.

19) ראה גיטין סב, א.

20) פרשתנו יח, טו.

ט. כן, כשיקיים „ונס שמה“ אל תוך חודש אלול, אל סדרי האלול, יינצל מגואל הדם, מן השטן, הוא היצר הרע, המסית לחטא, הוא המקטרג והוא מלאך המות²¹, זה גואל הדם הרוצה להינקם באדם.

השטן הוא גואל דם הבא וטוען: פלוני היה הורג נפש, הוא הרג את נפשו האלקית, שופך דם האדם דקדושה באדם דבליעל. התרופה לכך היא – „והיו לכם הערים למקלט מגואל, ולא ימות הרוצח עד עמדו לפני העדה למשפט“ ואף אם היו דברים שעשה בודון – יכול הוא להפטור מהם עד הדין והמשפט של ראש־השנה – ע"י תשובה, כאמור.

י. זה הענין שיש לפרסמו: הקב"ה אומר לבני ישראל:

„אני נותן לכם עשרים ותשנה – שלשים יום²², ובמשך ימים אלו – אם תנתקו עצמכם מהרגלים והתנהגויות בלי רצויים, ונס שמה, תנוסו אל סדרים והנהגה של אלול ו"תשתקעו" שם – תהיו מסוגלים אז לתקן את כל אשר היה עד עתה שלא כהוגן, ויהיה אז הדבר למקלט מגואל הדם, מקטרוגים שונים.

ועלידי תשובה, – תחלה תשובה מיראה, „ונעשו לו כשגגות“ ולאחר מכן תשובה מאהבה – „נעשו לו כזכיות“ –

תכתבו ותחתמו לאלתר בספרן של צדיקים, לשנה טובה ומתוקה“.

(משיחת ש"פ עקב, תשי"א)

דירתו, יקבל על עצמו „להשתקע“ שם, לארגן את חייו לפי הסדר החדש של חשבון – הנפש ותשובה – אזי: גלות מכפרת.

ולא רק הדברים שעשה בשגגה יתכפרו, כי אם אף אשר עשה בודון יתכפרו, שכן עתה הרי מועילה תשובה על „שופך דם האדם“, כאמור. אף אם אין עדיין באפשרותו להגיע לתשובה מאהבה, שאו „זדונות נעשו לו כזכיות“, הרי, לפחות, עושה הוא תשובה מיראה, אם מיראת העונש, אם מיראת הדין, אם מיראת הימים הנוראים, מ"אני לדודי ודודי לי – ראשי תיבות: אלול"¹⁹ – מכך ש"תלת קשרין²⁰ מתקשראן דא בדא: ישראל באורייתא ואורייתא בקוב"ה" והוא ע"י העבירה, שהרי „עוונותיכם מבדילים ביניכם ובין ה' אלקיכם“, מנתק עצמו מעצמות ומדות אין־סוף ברוך־הוא – מהתבוננות באמור מתעוררת אצלו תשובה מיראה, וזדונות נעשו לו כשגגות – וגלות מכפרת.

ח. ברם, אין הכוונה לסיגופים ותעניות, כשם שבערי מקלט אין המטרה הסבל שבכך. ענינן של ערי המקלט הוא – הגלות, שעצם הגלות מכפר, אך נותנים אתו לערי המקלט את כל הדברים אליהם היה רגיל בביתו. בערי מקלט נאמר: „וחי – עביד ליה מידי דתיהוי לי חיותא“, ולפיכך ההלכה: „תלמיד שגלה מגלים רבו עמו“²¹, וכשיהיה רבו אתו, למרות מרחק הערכין שבניהם, יהיה „עביד ליה חיותא“, יביאו לידי תשובה, ל"ואתם הדבקים בהוי' אלקיכם חיים כולכם היום" – היום אם בקולו תשמעו.

19) פע"ח שם. שער הפסוקים שה"ש ו, ג. – ראה גם כן קונטרס ח"י אלול ה'תש"ג – לכ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ ז"ע – עמוד מב ואילך.
20) ראה זהר חלק ג עג, א.
21) מכות י, א.

*21) בבא בתרא טו, א.
22) ראה מג"א ס' תקפא סק"ב. – להעיר מו"ח (יט, ב) דעיבור רצו כט רצו למ"ד, וכן פסק הרמב"ם. ובשנת עיבור מוסיפים ולכפרת פשע (א"ר ופמ"ג לא"ח ס' תכג). ראה של"ה חלק תושב"כ פ' שמות.

הוספה בשורת הגאולה

לז.

המשך פון נבואת משה ותורתו (נאָר אין דעם גילוי הנבואה זיינען פאַראַן חילוקי דרגות, ווי דער רמב"ם איז מבאר¹¹). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחרי וואָס „תחזור הנבואה לישראל”¹², וואָס איז „הקדמת משיח”¹² – די נבואה וואָס וועט זיין באַ משיח צדקנו (וואָס „נביא”¹³ גדול הוא קרוב למשה רבינו”), ואמרו חז”ל¹⁴ אַז „גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון”, און בכל דור ודור איז דאָ איינער וואָס איז ראוי לזה – דעריבער דאַרף מען וויסן אַלס אַ הלכה אויך בזמן הזה (נאָך פאַר דער גאולה), אז ס’איז דאָ די מציאות פון גילוי הנבואה (באַ משיח עוד לפני הגאולה), אַלס אַ מעין והתחלה (”יועציך כבתחלה”) צו שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. דאָס הייסט, אַז דאָס איז ניט קיין חידוש וואָס וועט זיך אויפּטאַן ערשט נאָך דער גאולה, נאָר די התחלה בזה ווערט שוין אויפּגעטאַן פריער בבחי’ ”יועציך כבתחלה”, דעריבער שרייבט עס דער רמב”ם אין זיין ספר הלכות (ובפרט אַז דער רמב”ם שרייבט בספרו אויך די הלכות וואָס זיינען נוגע לימות המשיח, אויך – די הקדמה לזה).

ע”פ הנ”ל וועט מען פאַרשטיין דעם אויפטו פון די לעצטע דורות בכלל ובפרט פון דעם איצטיקן דור ובפרט אין דעם איצטיקן זמן, וואָס לויט הכרזת והודעת כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו האָט מען שוין אַלץ פאַרענדיקט, און לויט אַלע סימנים האַלט מען שוין אין די לעצטע רגעים פאַר דער גאולה.

. . . מ’האָט די שלימות פון יפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו פון אַזאַ וואָס געפינט זיך אין חוצה שאין חוצה הימנו, און אויך – דער תרגום פון פנימיות התורה ותורת החסידות אין לשון עם ועם [רוסיש, וכיו”ב] דורך כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, ביז בימים האחרונים – אויך

(11) פ”ז ה”ו.

(12) רמב”ם אגרת תימן פ”ג.

(13) רמב”ם הל’ תשובה פ”ט ה”ב.

(14) ראה שמו”ר פ”ב, ד. זח”א רנג, א. שער הפסוקים פ’ ויחי. תו”א ר”פ משפטים. ועוד.

ע”פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – וועגן דער הכרזה והודעה פון כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו¹: „לאלתר לתשובה (ובמילא איז) לאלתר לגאולה”, אַז מ’האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, אויך דער „צופוצן די קנעפ”², און עס דאַרף נאָר זיין „עמדו³ הכן כולכם”⁴ – און דאָס האָט מען שוין אויך פאַרענדיקט – אויף צו מקבל זיין פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – איז פאַרשטאַנדיק, אַז מ’האָלט שוין איצטער באַ דעם זמן פון קיום היעוד „ואשיבה”⁵ שופטיך כו’ ויועציך”⁶, און נאָכמער: כבתחילה: מ’האָט שוין די התחלה דערפון, כדלקמן.

. . . בכל הדורות – אויך לפני תחלה”מ של משה – איז נוגע די הלכה צו וויסן אַז „האֵל מנבא את בני האדם”⁷ (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), ביז די שלימות בזה ווי ס’איז געווען באַ משה⁸. און נאָכמער – בכל דור איז שייך אַז „נביא אקים להם גו’ כמוך”⁹, ווי דער רמב”ם איז מבאר¹⁰ אַז „כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו’ אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו’”, ד.ה. אַז יעדער נביא איז אַ

(1) „קול קורא” בהקריאה והקדושה” (סיון-תמוז תש”א. אלול תש”ב) – נדפסו באגרות-

קודש אדמו”ר מהורי”צ ח”ה ע’ שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח”ו ע’ תל ואילך.

(2) ראה שיחת שמה”ת תרפ”ט.

(3) אגרות-קודש שלו ח”ד ע’ רעט. וש”נ.

(4) ראה „היום יום” ט”ו טבת. ובכ”מ.

(5) ישע’ א, כו.

(6) ראה פיה”מ להרמב”ם סנהדרין פ”א מ”ג, דמשמע שם ש,ואשיבה שופטיך גו”י יהי עוד

„לפני בוא המשיח” וכחסיום ככתוב זה „אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו”י. וראה לקו”ש ח”ט

ע’ 105 הערה 74.

(7) רמב”ם הל’ יסודי התורה רפ”ו.

(8) לקו”ש חכ”ג ע’ 71. ע”ש.

(9) פרשתנו יח, יח.

(10) שם פ”ח ה”ב.